

30
CULTURA
27.06.2014

PORT FRANC MARIA PALAU

Pintura pura

Jordi Pallarès, amb les seves obres al seu estudi del carrer Nou de la Rambla
QUIM PUIG

Jordi Pallarès creu en el poder transcendental de l'art. El seu treball té gran predicament en diversos països d'Europa, i aviat desembarcarà amb grandesa a Amèrica

Influx Miralles

Pallarès té formació arquitectònica. I, precisament, un dels fars de la seva creativitat va ser Enric Miralles, cosí seu, amb qui va mantenir una relació molt especial. El sent com un referent de geni lliure i universal.

Jordi Pallarès (Barcelona, 1962) és un pintor abduït per una desassossegada cerca de l'essència de les coses. La seva obra està plena de decisions radicals, renega de la més mínima pinzellada capritxosa, res no surt del res i s'encomana únicament a un repte, utòpic sens dubte: tocar l'absolut. En aquesta brega tan extrema, allò substancial i etern s'ho endú gairebé tot per davant. "Ni la meua pròpia vida té cap importància", exclama l'artista per expressar la seva enemistat amb tot el que és efímer i passatger. Hereu dels idearis més exigents de l'abstracció del segle passat, amb Mondrian com a principal sacerdot del seu ritual creatiu, la seva aventura artística ve a ser una baula cap a una renovada pintura que haurà de recollir -tant sí com no, si és que vol deixar petjada- els neguits d'un món que ara, en l'obscuritat d'uns temps en crisi, tot just s'albira.

Pallarès no és cap desconegut de l'escena artística catalana. El seu galerista, Ignació de Lassaletta, li ha donat una visibilitat continuada des que el va incorporar al seu planter, als anys noranta. El col·leccionisme privat el té en molta consideració. Actualment, es pot veure a l'exposició permanent del museu Can Framis de la Fundació Vila Casas, al 22@, una obra seva, *Immocència*, de pinzellada volcànica. Però el mal d'aquest país ja el sabem tots: el menyspreu amb què institucionalment es tracta els nostres artistes de més fondària. La sort d'alguns d'aquests creadors és que a fora han trobat les aliances necessàries per pensar i per sentir que allò que estan realitzant té interès i repercussió. Pallarès no és una excepció. En el seu cas, la seva obra té un gran predicament en països com Hongria i Suïssa. I en aquests moments està preparant entusiasmat el seu desembarcament a Amè-

rica, amb una exposició a finals d'any a Nova York, que obre tot de noves expectatives en la seva carrera.

El millor lloc per detectar el geni d'un artista és el seu estudi. En el seu espai de treball, qualsevol impostura es gira en contra seva. És on més sincer i transparent se'l veu, a ell i al seu treball. Des dels anys vuitanta, Pallarès té el taller, farcit d'una impressionant col·lecció d'art africà atàvic, en un pis del carrer Nou de la Rambla on la llum i la foscor es disputen les diferents fases per les quals fa passar el seu projecte pictòric, gestat sota uns paràmetres molt analítics. La seva pintura neix d'un profund procés de reflexió. Pallarès dedica molt més temps a pensar que no pas a pintar. I força més també a destruir el que no el convenç, amb unes creus desprai que marquen les peces fracassades. Ordenats en carpetes, els seus pensaments poden agafar formes molt diverses, de dibuixos a escrits, però en tots predomina una obsessió gairebé malditosa per entendre el nostre lloc al món i els

nostres frustrants sentiments de desplaçament. Ell, d'això, en diu teoria de l'intrusisme, i hi està a sobre des de mitjan dels anys vuitanta amb el desig que potser fins i tot algun dia la publicarà.

A la tela, és molt violent. Una brutalitat, i malgrat tot sensual, aliada amb unes forces centrífugues que impregnen d'espiritualitat els seus quadres de grans formats. Hi ha alguna cosa etèria en la seva pintura que es presta a ser venerada. Gasiu amb els colors -es limita al blanc, al negre, al vermell i al groc, i els associa als cicles de la vida i a la fi, la mort i a la transmissió de coneixements-, tot es regeix per un simbolisme tortuós i per un sistema de relacions que no busquen res més que equilibri i harmonia. Al cap i a la fi, pintura pura. No en tenim tants d'artistes que creguin tan cegament en el poder transcendental de la pintura, en el seu potencial per influir en les nostres vides, i encara menys amb talent per arribar a sacsejar l'ànim de l'espectador. *

Art